ECLI:LV:AT:2022:0414.11095007721.4.L
Lieta Nr.11095007721, SKK-335/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 14.aprīlī

Tiesa šādā sastāvā: senatori Sandra Kaija, Artūrs Freibergs, Aivars Umiņskis,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja Osvalda Svilāna kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2022.gada 7.februāra spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1]panta otrās daļas 2.punktu tiesa var atteikties ierosināt kasācijas tiesvedību, ja, izvērtējot kasācijas sūdzībā vai protestā minētos argumentus, nerodas šaubas par pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu un izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā.

Apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā. Pamatojot savu lūgumu, aizstāvis norāda, ka apelācijas instances tiesa pārkāpusi Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 3.punktu, jo par /pers. A/ atbildību mīkstinošo apstākli nav atzinusi to, ka apsūdzētā māte veikusi daļēju valsts izmaksātās kompensācijas cietušajam /pers. B/ atmaksu. Turklāt minēto apstākli tiesa varēja atzīt par atbildību mīkstinošu atbilstoši Krimināllikuma 47.panta otrajā daļā noteiktajam.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti par nepareizu Krimināllikuma normu piemērošanu nerada šaubas par pārsūdzētā sprieduma tiesiskumu.

Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 3.punkts noteic, ka par atbildību mīkstinošu apstākli atzīstams, ja vainīgais labprātīgi atlīdzinājis cietušajam ar noziedzīgo nodarījumu radīto kaitējumu vai novērsis radīto kaitējumu. No minētās tiesību normas izriet, ka atbildību mīkstinošais apstāklis saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 3.punktu konstatējams tikai tajā gadījumā, ja nodarītais zaudējums atlīdzināts pilnībā. Šāda atziņa nostiprināta arī Augstākās tiesas judikatūrā (*Augstākās tiesas 2016.gada 28.janvāra lēmums lietā Nr. SKK-104/2016 (11331003710)*).

Savukārt Krimināllikuma 47.panta otrā daļa noteic, ka nosakot sodu, par atbildību mīkstinošu apstākli var atzīt arī citu ar izdarīto noziedzīgo nodarījumu saistītu apstākli, kurš šajā likumā nav paredzēts.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa apstākli, ka apsūdzētā māte /pers. C/ ir atlīdzinājusi daļu – 500 *euro* – no Juridiskās palīdzības administrācijas cietušajam /pers. B/ izmaksātajiem 2500 *euro*, ir novērtējusi pozitīvi un ņēmusi vērā, nosakot sodu, un, izmantojot savas Krimināllikumā noteiktās tiesības, nav atzinusi to par atbildību mīkstinošu apstākli.

Arī judikatūrā pausta atziņa, ka tiesai ir jāmotivē, kāpēc tā piemēro konkrēto tiesību normu, konstatējot un atzīstot apsūdzētā atbildību mīkstinošu vai pastiprinošu apstākli lietā, bet nav jāmotivē, kāpēc tā nepiemēro Krimināllikuma 48.panta otro daļu (*Augstākās tiesas 2012.gada 26.marta lēmums lietā Nr. SKK –129/2012 (13800003911)*).

Turklāt izskatāmajai lietai nav būtiskas nozīmes judikatūras veidošanā, jo kasācijas sūdzībā nav norādīti argumenti par tiesību normu interpretāciju, kas varētu būt nozīmīga tiesu praksē.

Tādējādi konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1]panta otrās daļas 2.punktā norādītais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Ievērojot minēto, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta otrās daļas 2.punktu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.
Lēmums nav pārsūdzams.

S.Kaija A.Freibergs A.Umiņskis